

III Древняя исторія и пова

Блѣснѣтъ тѣй ненадѣйно въ размирство Мазаніелъ неможаше вече да ся стѣписа назадъ, и нито на имаше и на умѣтъ си таквъзъ нѣщо, далечъ отъ да въспрѣ буйныйтъ порой, напротивъ той го повлече подирѣ си, чакъ до палатытъ на Подкраля. А тамо привлечанъ отъ выковетъ на стѣянтѣ дукътъ Арскый излѣзва на окнището (балконътъ) съ тѣлохранителитъ си; но хулы най буйственны и срамотственны заглушаватъ гласътъ му когато поиска да говори, и движенія заплашителны го накарватъ да си влѣзе вътрѣ въ кѣщи, като раздигнѣ съ това подгаврениѣта и присмѣхытъ на хулителитъ.

Едно незабавно и бързо противудѣйствіе срещу крамолницитъ може бы да распрѣснѣше безглавныйтъ мятежъ въ самото му начало, и истинныйтъ пріятели на Подкраля това го и съвѣтувахъ. Но за отговоръ на това той дигаше раменѣ и казуваше, комедіѣ искатъ да прѣдставятъ тѣзи шутове; оставѣте ги да си направятъ волѣйтѣ.

Изнемощѣлъ отъ възраст, разслабенъ и отпуснѣтъ отъ дебелинѣ, Дукътъ не желаше освѣтъ спокойствіето, и невърваше други освѣтъ тѣзи които го на това придумвахъ. А всичката му дѣятельность бѣхъ исчерпали стараніята които бѣ направилъ за да отдалечи дѣщерѣхъ си отъ Неаполь и да ихъ испроводи въ Испаніѣ. И тѣй Мазаніелъ или по добръ Геновини и Шатильонъ намѣрихъ благоврѣміе да съставятъ и да устроятъ нередовныйтъ си четы.

По мръкнѣло, като минуваше край Кармилскѣтъ черквѣ Мазаніелъ, сполѣтъ двамина непознаты които си приказвахъ въ сѣнѣхъ на странѣ.

— Какво имашъ на умѣтъ си да правишь? го попытахъ тѣ гордо нѣкакъ.

— Да турѣхъ главѣтъ си на бѣсилкѣтъ, или да дамъ на гладныйтъ народъ изобиліе, отговори пѣргаво Мазаніелъ.